

Sygn. akt XII Ga 353/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 listopada 2014r

Sąd Okręgowy w Krakowie Wydział XII Gospodarczy – Odwoławczy w następującym składzie:

Przewodniczący - Sędzia: SO Beata Kozłowska-Sławęcka

Sędzia: SO Bożena Cincio-Podbiera

Sędzia: SO Agata Pierożyńska

Protokolant: Z-ca Kierownika Sekret. Rafał Bielski

po rozpoznaniu w dniu 26 listopada 2014r w Krakowie

na rozprawie

sprawy z powództwa K. M.

przeciwko (...) spółce akcyjnej w G.

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez stronę pozwaną

od wyroku Sądu Rejonowego dla Krakowa - Śródmieścia w Krakowie

z dnia 25 lutego 2014r sygn. akt IV GC 782/13/S

I. oddała apelację;

II. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 600,00 zł (sześćset złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

Uzasadnienie wyroku z dnia 26 listopada 2014 r.

Pozwem wniesionym w dniu 25.06.2012 r. powódka K. M. wniosła o zasądzenie na jej rzecz od strony pozwanej (...) Spółki Akcyjnej kwoty 19789,61 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 06.06.2012r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu według przedłożonego spisu kosztów. Na uzasadnienie swojego żądania podała, że pozwana spółka jako najemca zawarła w dniu 31.08.2011r. z powódką jako wynajmującym umowy najmu lokali użytkowych – baru i restauracji przy ul. (...) w Z.. Pozwana była zobowiązana do zapłaty czynszu najmu i opłat związanych z użytkowaniem lokali. Powódka co miesiąc wystawiała pozwanej faktury VAT, a spółka faktury odbierała. Pomimo wezwań do zapłaty, pozwana nie zapłaciła kwoty żądanej pozwem.

Nakazem zapłaty z dnia 09.11.2012 r. (IV GNc 3186/12/S) orzeczono zgodnie z żądaniem pozwu.

W sprzeciwie od powyższego nakazu zapłaty strona pozwana (...) Spółka Akcyjna zaskarżyła nakaz w całości i wniosła o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów procesu. W uzasadnieniu podniosła, że nabrała wątpliwości, czy dokumenty dołączone do pozwu, w szczególności umowa podpisana rzekomo przez powódkę, zostały rzeczywiście podpisane przez osoby w nich wskazane. Podpis złożony na umowie i złożony na pełnomocnictwie są bardzo podobne. Pozwana zatem nie ma pewności, czy lokal został wynajęty przez uprawnioną osobę. Gdyby bowiem okazało się,

że na umowach podpisał się M. M., który nie był uprawniony do składania oświadczeń woli w imieniu powódki, umowa byłaby nieważna z mocy prawa. Przy podpisywaniu umowy nie była obecna powódka, a pozwana otrzymała od niej umowy podpisane rzekomo przez powódkę. Podpis na fakturze przy pieczęci (...) jest podobny do podpisu M. M. (1) znanego pozwanej z akt sprawy o sygn. IV GNC 3188/12/S. Faktura nie jest podpisana przez kogokolwiek ze strony pozwanej, a zatem nie stanowi dowodu istnienia zobowiązania i terminów wymagalności. Niezależnie od powyższego pozwana wniosła, iż w razie gdyby Sąd uznał, że powódka była należycie umocowana i roszczenie powódki było wymagalne w dniu wniesienia pozwu, by nie obciążał pozwanej kosztami procesu bowiem działania M. M. i K. M. nie pozwoliły pozwanej na należyłą ocenę stanu faktycznego w zakresie tożsamości wierzyciela. Wskutek powyższego obowiązki poniesienia kosztów procesu, które Sąd nałożyłby na pozwaną byłyby zbyt rygorystyczne, a do wyjaśnienia sytuacji może dojść wyłącznie po przeprowadzeniu postępowania sądowego, tj. wyjaśnienia, które dokumenty rzeczywiście podpisała K. M..

W piśmie z dnia 23.05.2013 r. powódka rozszerzyła powództwo wnosząc o zasądzenie od pozwanej dodatkowo kwoty 7012,69 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwot: 6853,09 zł od dnia 06.10.2012r. i od kwoty 159,60 zł od dnia 16.10.2012r. W uzasadnieniu powódka wskazała, że umowy najmu z dnia 31.08.2011r. zostały rozwiązane w październiku 2012r., przy czym pozwana spółka korzystała z lokali do dnia ich oddania. Kwota żądana obejmuje dalszy czynsz i opłaty.

W piśmie z dnia 27.05.2013r. strona pozwana uznała powództwo w zakresie kwoty 19.789,61 zł należności głównej oraz wniosła o oddalenie powództwa w pozostałym zakresie.

W piśmie z dnia 28.05.2013r. wniesionym przed pierwszą rozprawą w dniu 29.05.2013r. powódka cofnęła pozew ze zrzeczeniem się roszczenia w zakresie kwoty 4789,61 zł należności głównej podtrzymując żądanie pozwu w pozostałym zakresie, także w zakresie odsetek. Na rozprawie w dniu 12 czerwca 2013r. powódka cofnęła pozew ze zrzeczeniem się roszczenia także w zakresie należności głównej w kwocie 15000 zł z uwagi na dokonanie zapłaty tej kwoty w dniu 11.06.2013r.

W dniu 25 lutego 2014 r. Sąd Rejonowy wydał wyrok, w którym zasądził od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 7.012,69 zł za zasądzeniem kosztów procesu w kwocie 3.199,37 zł. Sąd ustalił, że strona pozwana (...) SA jako najemca zwarła w dniu 31.08.2011r. z powódką K. M. jako wynajmującym umowy najmu lokali użytkowych – baru i restauracji przy ul. (...) w Z.. Umowy zostały zawarte na okres 5 lat. W umowach strony postanowiły, że pozwana jako najemca będzie partycypować w kosztach ogrzewania i utrzymania porządku przed budynkiem oraz będzie płacić ryczałt miesięczny za podgrzanie wody w wysokości 350 zł netto za lokal restauracji i 150 zł netto za bar. Za zużytą wodę najemca miał płacić według wskazań subliczników. Strony ustaliły, że czynsz najmu za oba lokale oraz opłata za dostarczone ciepło będą płatne miesięcznie z góry do 5-tego dnia każdego miesiąca. Strony ustaliły, że za lokal restauracji czynsz będzie wynosił: 19000 zł netto w miesiącach styczeń, luty, marzec oraz 10 000 zł netto w miesiącach kwiecień, maj, czerwiec, listopad i grudzień oraz 14500 zł netto w miesiącach lipiec, sierpień, wrzesień, październik. Strony ustaliły, że za bar czynsz będzie wynosił: 5000 zł miesięcznie. Pełnomocnikiem powódki w zakresie prowadzonej przez nią działalności gospodarczej jest jej syn M. M.. W dniu 18.01.2010r. przed notariuszem powódka udzieliła synowi M. M. pełnomocnictwa do zawierania w jej imieniu umów, podpisywania wszelkich dokumentów, składania oświadczeń woli i wiedzy względem osób trzecich. Negocjacje w sprawie zawarcia umów najmu z pozwaną prowadził w imieniu powódki M. M.. W dniu 01.06.2012r. powódka wystawiła pozwanej fakturę VAT nr (...) na kwotę 19789,61 zł z terminem płatności w dniu 05.06.2012r. Faktura została wystawiona z tytułu czynszu za oba lokale za miesiąc czerwiec oraz opłaty za utrzymanie porządku przed budynkiem, opłaty stałej za ogrzewanie i opłaty ryczałtowej za podgrzanie wody oraz opłat za odprowadzanie ścieków za okres od 27.04.2012r. do 30.05.2012r. Faktura została wysłana do pozwanej listem poleconym na adres: ul. (...) w G.. W dniu 11.10.2012r. powódka wystawiła pozwanej fakturę VAT nr (...) na kwotę 159,60 zł z terminem płatności w dniu 15.10.2012r. Faktura została wystawiona z tytułu opłat za odprowadzanie ścieków w okresie od 30.09.2012r. do 08.10.2012r. za oba lokale. W dniu 01.10.2012r. powódka wystawiła pozwanej fakturę VAT nr (...) na kwotę 6853,09 zł z terminem płatności w dniu 05.10.2012r. Faktura została wystawiona z tytułu opłat za odprowadzanie ścieków w okresie od 28.08.2012r. do 30.09.2012r. za oba lokale, ryczałtu za podgrzanie wody, opłaty za ogrzewanie, opłaty za utrzymanie porządku

przed budynkiem. Pozwana nie zapłaciła powódce następujących kwot: 6853,09 zł faktury VAT nr (...), 159,60 zł z faktury VAT nr (...) oraz odsetek ustawowych od kwot wpłaconych z faktury VAT nr (...), tj. od kwoty 15.000 zł za okres od 06.06.2012r. do dnia 11.06.2013r. i od kwoty 4.789,61 zł za okres od dnia 06.06.2012r. do dnia 28.05.2013r. W dniu 20.05.2013r. powódka oświadczyła, że potwierdza wszystkie czynności dokonane przez pełnomocnika M. M., w szczególności związane z zawarciem z pozwaną umów najmu lokali w Z.. Sąd zważył, że zgodnie z art. 659 § 1 k.c. przez umowę najmu wynajmujący zobowiązuje się oddać najemcy rzecz od używania przez czas oznaczony lub nie oznaczony, a najemca zobowiązuje się płacić wynajmującemu umówiony czynsz. Bezspornym był fakt, iż strona powodowa spełniła swoje świadczenie umowne i wydała stronie pozwanej przedmiot najmu, tj. lokale przy ul. (...) w Z., a strona pozwana z lokali korzystała prowadząc w nich bar i restaurację. Bezspornym także było, że pozwana spełniła część swojego oświadczenia umownego, tj. zapłaciła część opłat i czynszu, a to: na poczet faktury VAT nr (...) w dniu 11.06.2013r. kwotę 15000 zł oraz w dniu 28.05.2013r. kwotę 4789,61 zł. Strona pozwana początkowo, tj. w sprzeczności od nakazu zapłaty zarzucała, że podpis na umowach najmu nie pochodzi od powódki, a prawdopodobnie jest to podpis M. M., ale nie zaprzeczyła, by sama podpisała takie umowy ani też nie podniosła zarzutów co do treści umów najmu dołączonych do pozwu. Następnie powódka przyznała, że M. M. podpisał w jej imieniu umowę. Ponadto przedstawiła notarialne pełnomocnictwo udzielone M. M. do zawarcia takich umów. W toku procesu też pozwana dokonała zapłaty części kwoty żądanej pozwem i nie podnosiła zarzutów co do treści faktur wystawionych na podstawie umowy. Jednocześnie powódka w toku procesu złożyła oświadczenie o potwierdzeniu umów zawartych przez syna M. M.. Wobec powyższego nie mogło być wątpliwości co do tego, że strony zawarły dołączone do pozwu umowy z dnia 31.08.2011r. i na podstawie tych umów pozwana była zobowiązana do zapłaty czynszu i opłat za media, utrzymanie porządku przed budynkiem. Jednocześnie pozwana – wbrew treści art. 6 k.c. – nie udowodniła zasadności zarzutu, by strony umówiły się co do przesunięcia terminu płatności wskazanego na fakturze czy co do rezygnacji powódki z odsetek. O kosztach procesu Sąd orzekł na zasadzie art. 98 k.p.c.

Wyrok został zaskarżony apelacją przez stronę pozwaną w całości, domagającą się zmiany zaskarżonego wyroku i oddalenia powództwa w całości za zasądzeniem kosztów za obie instancje. Strona pozwana zarzuciła naruszenie przepisów prawa procesowego w art. 379 pkt 5 k.p.c. w zw. z art. 131 i 132 k.p.c. poprzez niewłaściwe zastosowanie polegające na uznaniu, że pismo powódki z dnia 23 maja 2013 r. o rozszerzeniu powództwa zostało doręczone pozwanemu w sposób prawidłowy, w sytuacji gdy pismo to nie zostało pozwanemu w ogóle doręczone, co pozbawiło go możliwości obrony swoich praw, art. 130 § 1 k.p.c. w zw. z art. 193 k.p.c. poprzez ich niezastosowanie polegające na zaniechaniu wydania zarządzenia o zwrocie pisma powódki z dnia 23 maja 2013 r. pomimo niewniesienia pisma w 2 egzemplarzach, art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 103 k.c. poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów i w rezultacie błędne ustalenie stanu faktycznego poprzez uznanie umowy najmu za ważną i wywołującą skutki prawne na podstawie złożonego w toku procesu oświadczenia o potwierdzeniu czynności zawarcia umowy przez syna M. M. w jej imieniu oraz uznaniu powództwa za udowodnione co do wysokości, w sytuacji, gdy jedynym dowodem była faktura VAT, naruszenie art. 3 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c. poprzez uwzględnienie powództwa w sytuacji, gdy jedynym dowodem była faktura VAT, naruszenie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 476 k.c. poprzez niewłaściwe zastosowanie polegające na uznaniu, że pozwana jest przegrywającą proces pomimo, że powództwo było przedwczesne co do kwoty 7.012,69 zł, również mimo braku skutecznego doręczenia pozwanej pisma rozszerzającego powództwo, naruszenie art. 328 k.p.c. w zw. z art. 233 § 1 k.p.c. poprzez niewskazanie w uzasadnieniu podstawy prawnej wdanego orzeczenia. Strona pozwana zarzuciła również naruszenie prawa materialnego w art. 103 k.c. poprzez jego błędną wykładnię polegającą na uznaniu, że ma on zastosowanie w niniejszej sprawie w sytuacji, gdy M. M. nie działał jako pełnomocnik ani nawet rzekomy pełnomocnik, ale jako osoba fałszująca jej podpis, naruszenie art. 476 k.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na uznaniu, że pozwany dopuścił się zwłoki w spełnieniu świadczenia dochodzonego pozwem, w sytuacji gdy strony postanowiły przedłużyć termin zapłaty.

W odpowiedzi na apelację powódka domagała się oddalenia apelacji jako bezzasadnej za przyznaniem kosztów postępowania odwoławczego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja podlega oddaleniu. Zarzuty w niej podniesione nie mogą podważyć prawidłowości rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego. Zarzuty naruszenia procedury i prawa materialnego a także poczynienia błędnych ustaleń faktycznych podnoszone przez apelanta są w tym wypadku ściśle związane w istocie z oceną procesu weryfikacji okoliczności faktycznych miarodajnych dla końcowego rozstrzygnięcia oraz dowodów w kontekście art. 233 § 1 k.p.c.

Ocena Sądu Rejonowego poczyniona w niniejszej sprawie, zgodna jest z logiką i zasadami doświadczenia życiowego. Zgodnie z wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 21 marca 2008 r. I ACa 953/07 Lex nr 466440, skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez sąd zasady swobodnej oceny dowodów wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął to sąd doniosłości poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie, niż ocena sądu. Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Taka ocena, dokonywana jest na podstawie przekonań sądu, jego wiedzy i posiadanego doświadczenia życiowego, a nadto winna uwzględniać wymagania prawa procesowego oraz reguły logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i - wając ich moc oraz wiarygodność - odnosi je do pozostałego materiału dowodowego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 1999 r., II UKN 685/98, OSNAPiUS 2000 nr 17, poz. 655). Jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne (wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 12 września 2012 r. I ACa 568/12). Dla skuteczności zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie wystarcza stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Konieczne jest tu wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie sądu w tym zakresie. W szczególności strona winna wskazać, jakie kryteria oceny naruszył sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając (wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 13 września 2012 r. I ACa 445/12). Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie 17 maja 2012 r. I ACa 31/12). Sąd pierwszej instancji ma obowiązek wyprowadzenia z zebranego w sprawie materiału dowodowego wniosków logicznie prawidłowych. Reguła ta, współokreślająca granice swobodnej oceny dowodów, nie będzie zachowana wtedy, gdy wnioski wyprowadzone przez Sąd przy ocenie dowodów nie układają się w logiczną całość zgodną z doświadczeniem życiowym, lecz pozostają ze sobą w sprzeczności, a także, gdy nie istnieje logiczne powiązanie wniosków z zebranych w sprawie materiałem dowodowym (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 17 kwietnia 2012 r. I ACa 285/12). Same, nawet poważne wątpliwości co do trafności oceny dokonanej przez sąd pierwszej instancji, jeżeli tylko nie wykroczyła ona poza granice zakreślone w art. 233 § 1 k.p.c., nie powinny stwarzać podstawy do zajęcia przez sąd drugiej instancji odmiennego stanowiska (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012 r. I UK 347/11). Tak procedował Sąd w niniejszej sprawie, stąd odmienny pogląd wyrażony w apelacji nie jest zasadny (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 stycznia 2010 r. II UK 154/09). W ocenie Sądu Okręgowego apelujący w niniejszej sprawie w żaden sposób nie podważył w apelacji korelujących z dowodami zebranymi w sprawie ustaleń faktycznych Sądu I instancji, który w sposób logiczny wskazał w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku z jakich przesłanek wysnuł swe wnioski oraz na jakich dowodach się oparł, co stanowi podstawę do przyjęcia tych ustaleń przez Sąd Okręgowy za własne. Sąd Okręgowy nie znajduje podstaw do zakwestionowania prawidłowości wysnutych wniosków, albowiem prawidłową jest ocena Sądu I instancji zamykająca się stwierdzeniem, że strona powodowa w niniejszym procesie udowodniła swoje stanowisko w sposób, który pozwolił na objęcie jej ochroną prawną skutkującą uwzględnieniem powództwa. Zgodnie z wyrażonymi w art. 3 k.p.c. oraz 232 k.p.c. zasadami to na stronach cięży obowiązek wyjaśnienia okoliczności sprawy oraz wskazania dowodów na stwierdzenie faktów, z których wywodzą korzystne dla siebie skutki prawne. W niniejszym postępowaniu strona powodowa uczyniła zadość wskazanym wyżej powinnościom. Należy zatem uznać, iż zdołała skutecznie obronić

prezentowane stanowisko procesowe poprzez podniesienie zasadnych i podlegających uwzględnieniu zarzutów, a tym samym, że udowodniła zasadność swojego stanowiska w taki sposób, którego wynikiem mogło być uwzględnienie żądania pozwu. Strona pozwana zaś w sprzeciwie zgłosiła jedynie zarzut odnoszący się do wątpliwości co do podpisu pod umową, wywodząc sfalszowanie podpisu przez M. M.. Twierdzenie to pozostało gołosłownym albowiem strona pozwana nie wykazała się żadną aktywnością procesową nakierowaną na udowodnienie tej okoliczności. Nadto jak wynika z akt sprawy M. M. był pełnomocnikiem swojej matki, która udzieliła mu pełnomocnictwa notarialnego. Strona pozwana obligowana dyspozycją art. 3 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c. nie dowiodła, by miało dojść do zmiany terminu wymagalności zobowiązania. Wysokość zaś poszczególnych należności tak czynszowych jak i za media oraz inne opłaty wynikała z zawartej przez strony ważnej umowy najmu. Nie może uchodzić z pola widzenia, iż w wypadku niniejszej sprawy mamy do czynienia z obrotem obustronnie profesjonalnym. Postępowanie niniejsze jest postępowaniem sformalizowanym dedykowanym wyłącznie określonym podmiotom. Wyższa przeto staranność jaka wymagana jest w stosunkach gospodarczych przy uwzględnieniu profesjonalnego charakteru prowadzonej działalności (art. 355 § 2 k.c.) znajduje swoje przełożenie na reguły proceduralne. Należyta staranność przedsiębiorcy określana przy uwzględnieniu zawodowego charakteru prowadzonej przez niego działalności gospodarczej uzasadnia bowiem zwiększone oczekiwania co do umiejętności, wiedzy, skrupulatności i rzetelności, zapobiegliwości i zdolności przewidywania. Obejmuje także znajomość obowiązującego prawa i następstw z niego wynikających (wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 08 marca 2006 r. I ACa 1018/09).

Jeśli chodzi o pozostałe zarzuty naruszenia procedury, Sąd Okręgowy absolutnie ich nie podziela. Pismo procesowe datowane na dzień 23 maja 2013 r. zostało złożone przez powódkę w dwóch egz., a jego odpis został skutecznie doręczony stronie pozwanej – dowód doręczenia znajduje się w aktach sprawy na k. 241. Z oczywistych względów Sąd Okręgowy nie podziela zarzutu naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. Zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego uzasadnienie wyroku wyjaśnia przyczyny, dla jakich orzeczenie zostało wydane, jest sporządzane już po wydaniu wyroku, a zatem wynik sprawy z reguły nie zależy od tego, jak napisane zostało uzasadnienie i czy zawiera ono wszystkie wymagane elementy. W konsekwencji zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. może być usprawiedliwiony tylko w wyjątkowych okolicznościach, w których treść uzasadnienia orzeczenia Sądu uniemożliwia całkowicie dokonanie oceny toku wyводу, który doprowadził do wydania orzeczenia lub w przypadku zastosowania prawa materialnego do niedostatecznie jasno ustalonego stanu faktycznego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 listopada 2009 r. II PK 129/09). W niniejszej sprawie wyrok jest prawidłowy a uzasadnienie wyjaśnia w sposób wyczerpujący motywy przyjętego stanowiska w sprawie będącego podstawą rozstrzygnięcia merytorycznego, abstrahując od zamieszczenia w pisemnych motywach podstawy prawnej zaskarżonego rozstrzygnięcia. Stosownie do art. 98 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony, a do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez profesjonalnego pełnomocnika zalicza się m.in. wynagrodzenie pełnomocnika. Zasada odpowiedzialności za wynik procesu oznacza bowiem, że strona, która przegrała sprawę zobowiązana jest do zwrotu na rzecz przeciwnika poniesionych przez niego kosztów procesu. Z kolei z zasady kosztów niezbędnych i celowych wynika, że strona przegrywająca zobowiązana jest zwrócić przeciwnikowi tylko te koszty procesu, które były niezbędne do celowego dochodzenia praw. Strona pozwana jest niewątpliwie stroną przegrywającą proces, a kosztom poniesionym przez stronę powodową nie można odmówić przymiotu niezbędności i celowości. Strona powodowa zmuszona była wytoczyć proces dochodząc swoich praw i celem uzyskania orzeczenia zobowiązującego stronę pozwaną do zwrotu na jej rzecz słusznie przysługującej jej przeterminowanej należności. Strona pozwana nie regulując należności swoim postępowaniem dała powód do wytoczenia sprawy.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy oddalił apelację jako bezzasadną na zasadzie art. 385 k.p.c. o kosztach orzekając stosownie do zasady odpowiedzialności za wynik procesu na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c.

Ref. I inst. SSR H. Paluch